

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljã: Za celo leto predplaãan 15 gld., za pol leta 8 gld., za ãetrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljã: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za ãetrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom poãiljan veljã 1 gl. 20 kr. veã na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naroãnino prejema upravniãtvo (administracija) in ekspedicija, Semeniãke ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljã tristoletna petit-vrsta: 8 kr., ãe se tiska enkrat: 12 kr., ãe se tiska dvakrat: 15 kr., ãe se tiska trikrat. Pri veãkratnem tiskanju se cena primerno zmanjãa.

Rokopisi se ne vraãajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredniãtvo je v Semeniãki ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenãi nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 12.

V Ljubljani, v soboto 16. januarija 1886.

Letnik XIV.

Deželni zbor kranjski.

(XV. seja, 16. januarija.)

Prebere in potrdi se zapisnik zadnje seje, potem se razdeli doãe peticije. Poroãilo gospodarskega odseka o nadzorovanji ãivinskih sejmov, ki ga objavljamo na drugem kraju, se vzame brez ugovora na znanje. — Glede pomoãi zoper cigane dr. Samec v imenu gospodarskega odseka poroãa o dotiãnem poroãilu deãelnega odbora, ki zboru naznanja, da so se sklepi slavnega deãelnega zbora dne 18. oktobra 1884 gledãe pomoãi zoper cigane naznanili visoki c. kr. deãelni vladi, ktera je vsled tega svojim podrejenim oblastvom izdala ukaz dne 10. aprila 1885, štev. 2808, ki se glasi:

„Zadnji ãas sliãale so se zopet mnogotere pri-toãbe, kaj da vse poãenjajo druhalci ciganov ali posamezni cigani po deãeli, tako da se je že deãelni zastop sam o tej zadevi posvetoval ter vladi dotiãne svoje želje na znanje dal.

Da se kar najveã mogoãe zadrãuje nadlegovanje ciganov, opomniti mi je c. kr. okrajno glavarstvo na dotiãne o tej zadevi izdane mnoge ukaze, da se natanãno po njih ravna, in posebno pa še ukreniti sledeãe:

1. Kar setiãe onih ciganskih trop, ki prihajajo iz tujih deãel na Kranjsko, je ukreniti, da se takoj nazaj iztirajo, kakor hitro se zasaãijo, eventuelno zadrãevati je že njihov prestop ãez mejo, in v tem obziru opozarja se posebno na tukajšnje ukaze dne 6. junija 1851, štev. 5010, in dne 28. avgusta 1869, štev. 6127, potem dne 21. maja 1873, štev. 3739.

Ker je za to treba najkrepkejšega sodelovanja c. kr. ãandarmerije, izdalo je že c. kr. ãandarmerijsko poveljniãtvo potrebne ukaze podrejenim ãandarmerijskim postajam.

2. Kako je ravnati s cigani, na Kranjsko pristojnimi, kadar se primejo, je vaãno to, da so dotiãni, ki imajo ž njimi sluãbeno opraviti, o njihovi

pristojnosti natanko poãuãeni, ker nikakor ni vse eno, ali je cigan (ciganska tropa), ki se je zasaãil pri nepostavnem dejanji, v tisto obãino ali v tisti okraj pristojen ali ne.

C. kr. okrajnemu glavarstvu poãlje se v privitku od c. kr. ãandarmerijskega poveljniãtva sestavljen izkaz vseh na Kranjsko pristojnih ciganskih druãin v lastno porabo in v to svrhu, da ga na znanje dá svojim podrejenim obãinam, ãandarmerijskim postajam in sodnijam.

3. Kar se tiãe izdajanja potnih legitimacij v okraj pristojnim ciganom, izdajati je take legitimacije le onim ciganom, kterim se dozda ni moglo niãesar oãitati, in ki se morejo izkazati s poãtenim zasluãkom.

Zaradi poroãila na c. k. ministerstvo notranjih stvari, v katerem bi se seveda tudi moralo poroãati o spremembi odgonskih postaj v naturalne hranilne postaje in o napravi delavniãkih kolonij, obrnil se je pa c. k. deãelni predsednik dalje na deãelni odbor, da bi mu v tem vprašanji stavil doloãene in utemeljene predloge, ker le v tem sluãaji bilo bi mogoãe vpeljati obravnavo v taciã, od deãelnega zastopa stavljenih nasvetih. Dalje izdalo je tudi c. kr. deãelno ãandarmerijsko poveljniãtvo gledãe ciganov primerne ukaze vsem podrejenim oddelkom in to naznanilo deãelnemu odboru.

Koneãno poroãevalec predlaga:

„Slavni deãelni zbor naj sklene:

1. marg. št. 9. §. 11 se vzame na znanje; visoko pravosodno ministerstvo pa se vnoviã naprosi, da blagovoli pri podrejenih sodiãkih vplivati na to, da ona pri obsojanji ciganov izrekajo na to, da se izroãajo posilnim delavnicam.

2. Visoka vlada so v noviã naprosi, da konskribira vse po deãeli se nahajoãe ciganske rodovine in posamezne cigane in doãene njih domovinstvo“.

V sploãnji obravnavi govoril je najprej poslanec Hren, ki je omenjal faktorjev, ki so poklicani ljudem pomagati zoper cigane ter naznanjal, da hoãe

v posebni obravnavi nasvetovati nekatere premembe odsekovih predlogov.

Drugi je govoril poslanec Pfeifer tako-le:

„Slavni deãelni zbor!

Mnogo se je že govorilo, ugibalo in sklepalo po raznih zborih kako se znebiti nadleãnih ciganov — do sedaj je vse prizadevanje prazno ostalo; vedno še zdiãuje naãe mirno prebivalstvo pod ciganskim jarmom.

Najveã ciganov — kakor razvidim iz izkaza tukajšnjega ãandarmerijskega poveljniãtva in kar znam tudi iz lastnega opazovanja — nabaja se v mojem volilnem okraji, zlasti v Novomeãkem, ki je pravi „eldorado“ ciganov. (Dobro!).

Po omenjenem izkazu so sicer cigani brez premoãenja, imajo pa „patente“ za nekoliko izmiãljeno obrtnijo, s ktero si vsaj navidezno prisluãijo kruha, v resnici seveda ne dalajo niã; po tem izkazu so: gorenjski in notranjski cigani muzikaliãni, potikajo se kot godci od sela do sela, med tem ko dolenski cigani zelo obraãtajo konjsko kupãijo, ki jim zlasti ob sejmovih na hrvaãki meji napolnuje prazne bisage; te vrste cigani so najbolj nevarni kmetskemu imetju, kar cela tropa jih pride z sestradanimi konji vred, ki ubogemu kmetu vrtove in koãenice popasejo; med tem pa lazijo ciganski otroci od hiãe do hiãe moledovaje kruha, krompirja, špeha itd.; ãez vse nadleãne so pa ãrno-rujave ciganke, ki se ne pustãe z lepo odpraviti — nikdar nimajo dosti, prej so se še zadovolile s kakãnim ãikom, sedaj so že bolj razvajene, zahtevajo evenk in groã; tudi vedeãevajo lahkovernim ljudem, ktere na ta naãin opeharijo za marsiktero srebrno petico.

Tako nadlegujejo cigani na deãeli ubogega kmeta, kterega poloãaj, zlasti v samotnem kraju, je silno teãaven, odkupiti si mora cigana z vsem, kar ima pri biãi — ako bi ga odgnal, bati se je maããevanja, ktero neugasljiãvo tliã ciganu v sreã.

Pa tudi prve vrste cigani — muzikaliãni — niso tako pohlevni, tako nedolãni, kakor utegne

LISTEK.

Zadnji samotar.

Izviren zgodovinski roman.

(Spisal Podvigenjski.)

(Koneã.)

Zdaj pa še nekaj. Ko je bil Damijan umorjen, ostala je Leonora, sestra njegova, sama na Vignji. Morali so iskati zeta, ta je bil sedanji ãupan Stanjelski, Pavel, ki je iz bogate hiãe v S. prestopil na Vigenj. Trije fantje so se mu rodili, ostal je živ le eden, mlajãi, namreã Vekoslav. Ko je Vekoslav vzrasel in razcvetel se v zalega mladenãa, zmiãljãal sem se, kako bi zamogel na njem popraviti hudodelstvo, ktero sem na Vigenjski hiãi uãinil. Roãenkranska bratovããina v Stanjelu dala mi je priloãnost, da sem se izmiãlil, rekel bom, na smãl naãin to zvrãiti. Julijeta s pod Skale je sãem zahajala kot voditeljica druãtva in tudi k sv. Gregorju hodila je veãkrat molit za mrtve. Rodila se mi je v srci misel: To bom zvezal z Vekoslavom. Da, g. Poljanec, kar se je pred tednom veselo obhajalo pod Skalo in na Vignji, to je, reãi smem, moje delo: Vekoslav in Julijeta bi se ne bila nikdar zdruãila brez mene. To pa naj vam razodene Vekoslav natanãniãe, vem, da bo rad storil, recite mu, da je bila moja želja. Tudi povejte mu vse, kar ste zdaj zvedeli od mene, recite, da sem ga prosil odpuããenja pred smrtjo, naj ne preklinja mojega spomina. Dva dni po poroki me je sicer z Julijeto

obiskal, a nisem upal razodeti se mu, zaãeti sem hotel, a jezik mi je zastal. Zdaj pa odpotovala sta v Italijo, nebo naj ju spremlja in siplje jima po poti, koder bodeta hodila, evetja, naj ãuje nad njuno glavo. Zdaj pa, o dobri Bog, ko vidim zedinjen Vigenj s Skalo, ko si mi dal poãakati vsaj to tolaãbo na svetu, zdaj oprosti mi duãa od te telesne jeãe, da se spnãm tebi v naroãje. Greãil sem dosti, a imej usmiljenje, ker tudi trpel in jokãl sem dosti.“

Tako konãa starãek, solzica mu zalije oko, obriãe si jo s komaj vzdignjeno roko; potem se pa spet upehan nasloni na svoje revno leãiãe.

„Nekaj še, oãe Hostnik, mi je naroãil Vekoslav“, spregovori g. Poljanec, in izvleãe iz ãepa list ter nadaljuje:

To pismo pustil je bivãi gospod Luka od Volkov Vekoslavu, posluãajte:

Preljubi Vekoslav!

Ta dan pred, ko si imel pripeljati s pod Skale na Vigenj svojo izvoljeno Julijeto, bil sem na Vignji, dvomeã ali bi hotel ãakati ter osebno na kolenih prositi te odpuããenja. Toda slaba vest in spomin na prevelika zla, ktera sem ti prizadel, odvzela sta mi pogum, nisem se drãnil stopiti ti pred oãi. Zbeãal sem, a v slovo napisal ti ta list, kjer te s skesanim sreãem prosim, da zabiã, kar se je zgodilo; saj Bog je vse obrnil v tvojo sreão; ker je bil on tako dober, bodi usmiljen tudi ti in odpusti mi moje pregrehe. Da tem loãe to storiã, naznanim ti v slovo, da sem sklenil stopiti v red trapistov, edino pribeãaliãe tolikim

greãnikom, kakor sem jaz. Razodel nisem tega še nikomur, ker ãe zvedã doseãanji moji zavez-niki o tem sklepu, gotovo ne uideã njihovi maããevalni roki. Zatoraj moram daleã daleã proã od tod. Grem najprej v Marsilijo, potem upam, da me moji prihodnji viãi spravijo v Afriko, kjer hoãem v solzah in pokori skleniti ãivljenje, ktero mi še ostaja. Moli za-me, Vekoslav. Še enkrat: Odpusti!

Luka.“

Ko gospod Poljanec preãita, se starãku spet napolni okã s solzami, ki se kmalo uderã po velem lici, bile so zadnje solzice, a med vsemi najslajãe.

„O dobri Bog, ki ne zavrãeã proãnje svojih nevrednih sluãabnikov!“

Tretji dan pozneje proti veãeru zvonil je edini zvonãek pri sv. Gregorji, a zvonil je nenavadno moãno, kar je kazalo, da ga ne zvoni veã stara šibka roka samotarjeva. In res, kmalo prikaãe se po cesti od Braniãke strani ãrn kriã, kterega nese sam Cene z Vignja, ves prepreãen s ãrno-belimi trakovi, kakor so ga doma, prav po mestno, opravili. Za njim pa nenavadno velika mnoãica starih in mladiã. V sredi nesã štirje moãki rakev, pred ktero vidimo gospoda Poljanãa z drugima dvema duhovnoma. Za rakvijo so ženske, med njimi ena zadnjih je ona huljasta Valetova, ki se je ravno obrnila k svoji enako stari druãici ob strani, rekãi:

„Dosti je trpel na tej zemlji oãe samotar, Bog mu daj plaãilo v nebesih.“

„Amen“, pritrdi druga.

marsikdo misliti; pod varnim krilom potnega lista (legitimacije) stikajo in ovohajo vse, kjer bi za cigansko mavho kaj pripravnega bilo — nič ni varno pred njim.

Po mojem mnenju se ne bi smel dati potni list nobenemu ciganu, ker ga zlorabijo, da beračijo in vse oblazijo, ter na ta način raznašajo nalezljive bolezni — kakor se je to zgodilo pred par leti v Krški občini, po kateri so s slamo zatrosili cigani bolezen med živino; iz tega obzira in ker so nepoboljšljivi „uzmoviči“ treba je ciganom brez izjeme tudi strogo zabraniti obiskovanje sejmov.

Sedaj nastane vprašanje, kaj hočemo s cigani pristojnimi v našo deželo?

Kakor proti trtni uši, tako tudi proti ciganski sedaj ni prave pomoči — razun če bi se rabilo radikalno sredstvo, vse cigane iztirati iz naše dežele, kakor se je to zgodilo l. 1744 ob času Marije Terezije in l. 1782 pod cesarjem Jožefom II.

Take temeljite rešitve ciganskega vprašanja sicer danes ne nasvetuje gospodarski odsek, vendar pa nekoliko olajšati namerava cigansko breme s tem, da cigane potakne v posilno delavnico — jest sicer „a priori“ nisem proti taki naredbi, imam pa pomislek, da bi se našim poštenim obrtnikom na ta način krajšal zaslužek, na drugi strani pa naši deželi naložilo preveč stroškov, ker so po mojem mnenju vsi cigani zreli za posilno delavnico — cigan ostane cigan.

Morebiti bi bilo bolje, če se v posilni delavnici v zavodu Marianum ali Vincentinum odredi in pripravi poseben prostor, poseben oddelek, kamor bi se oddali ciganski otroci, da se tam podučijo v verouku in drugih potrebnih znanostih, ker pri svojih stariših ne najdejo dobrega izgleda, ampak se le navadijo postavati in lenobo pasti; odraščeni cigani pa naj bi se poslali v Bosno in Hercegovino — (kakor se je nasvetovalo če se ne motim v Nižjeavstrijskem dež. zboru) — da bi tam namesto hrabrih sinov naše zveste armade nadelavali in popravljali ceste. (Dobro!)

S postavami, kakor so se sklenile leta 1871, 1873 in 1885 proti delomrznim ljudem, katerim pripadajo tudi cigani, bo težko doseči zaželenega uspeha zlasti ciganom nasproti; sicer se v § 4 poslednje postave lahko in lepo bere, da treba takim postopacem odkazati primernega dela — to ni povsod lahko — kdo bo odkazal primerno delo ciganu na deželi kje v samotnem kraju, kdo se prepiral z lenim ciganom, ki se bode vedno izgovarjal, da ne umeje tega ali onega dela itd.

Če bi se pa posrečilo po nasvetu gospodarskega odseka prisiliti cigane k delu na prostem v naši deželi, kterege se nikdar ne zmanjka: imamo vravnati deroče reke, pogojzdevati kras, osušiti močvirja, graditi in vzdržavati ceste itd., potem bodo naši volileci nekoliko lahkeje dihal, kar jaz želim iz vsega srca in gotovo vsi moji tovariši. (Dobro!)

(Konec prih.)

Nadzorovanje živinskih sejmov.

V četrti seji deželnega zbora kranjskega dne 23. septembra 1884 sta poslanca gg. Pfeifer in Samec priporočala, da naj bi nadzorovanje živinskih sejmov vsaj v normalnih časih izvrševali cenejši zvedenci, n. pr. mesoogledniki in domači živinozdravniki, in sprejeta je bila naslednja resolucija:

„Slavna c. kr. vlada se naprosi, da odpravi nadzorovanje živinskih sejmov po c. kr. živinozdravniki, celó pa tedaj, ako ni nikjer, niti v deželi, niti zunaj dežele živinske kuge.“

Ta sklep deželnega zbora je deželni odbor, kakor je razvidno iz letnega poročila § 3., št. 8, visoki c. kr. deželni vladni naznanil dne 12. dec. 1884.

Dne 16. decembra 1885 je izročilo visoko deželno predsedstvo v imenovanem zadevi svojo noto z dne 15. decembra 1885 št. 3368/pr. deželnemu odboru, deželni zbor pa je v svoji VII. seji letošnjega leta sklenil, da se ta nota izroči gospodarskemu odseku v pretres in poročanje.

Ker slavna vlada v tem dopisu pripoznava vtemeljnost in opravičenost gledé nadzorovanja živinskih sejmov od slavnega zbora storjenega sklepa, in ker bode marsikoga zanimalo poizvedeti, v koliko je visoka vlada vstregla želji deželnega zbora, se imenovani dopis v posnetku v to poročilo sprejme.

Visoko deželno predsedstvo je vsled deželnozbornskega sklepa gledé nadzorovanja živinskih sejmov

opozorilo okrajna glavarstva na § 9. zakona zoper živinsko kugo, v katerem je rečeno, da se imajo samo važnejši in večji živinski sejm eventuelno po okrajnih živinozdravniki nadzorovati. Ta miglej se je moral dati okrajnim glavarstvom zaradi tega, ker se je lahko pripetilo, da so c. kr. živinozdravniki tudi majhne živinske sejme obiskovali in so bili stroški tega nadzorovanja — posebno pri oddaljenih sejmskih krajih, ako so se zaračunavali po tarifi, visoki in niso bili v nobeni razmeri z dohodki od dotičnih sejmov.

„S tukajšno naredbo iz dne 9. julija 1882 št. 5669 ni bila občinam naložena dolžnost, privzeti okrajne živinozdravnike, ako se v uradu ne pograšajo, za nadzorovanje živinskih sejmov, ampak bilo je to samo dopuščeno.“ Gledé stroškov za nadzorovanje se je okrajnim glavarstvom povedalo, naj delajo na to, da se okrajni živinozdravniki s tistimi, ki imajo pravico do sejmov, po privatni poti dogovorijo. Okrajnim glavarstvom se je tudi naložilo poizvedovati, kateri sejm se imajo smatrati važnimi in poročati, kako bi se zamoglo nekterim sejmskim občinam nadzorovanje sejmov z ozirom na velike stroške olajšati. Ob enem pa se je tudi okrajnim glavarstvom namignilo, da se smé takim občinam, ki so daleč od sedeža okrajnih živinozdravnikov, dovoliti, privzeti za nadzorovanje sejmov tudi druge v občini staujujoče zdravnike in živinske kovače, za nadzorovanje manj važnih sejmov celó skušene in premožnejše živinorejce.

To so v bistvu določbe iz citovanega dopisa visokega deželnega predsedstva. Razvidno je, da se je sejmskim občinam breme za nadzorovanje živinskih sejmov precej olajšalo in tako vsaj deloma vstreglo želji slavnega zbora. V interesu sejmskih občin je, da hitro zvedó zaradi nadzorovanja sejmov veljajočo naredbo visokega deželnega predsedstva. Zaradi tega bode deželnemu odboru skrbeti za to, da interesovane občine kmalo zvedó, kako ta za-nje važna zadeva zdaj stoji.

Gospodarski odsek toraj predlaga letos:

Slavni deželni zbor naj sklene:

Marg. št. 8. § 3. A. letnega poročila in nota visokega deželnega predsedstva iz dne 15. decembra 1885 se z dovoljstvom vzame na znanje in se deželnemu odboru naroči, da obsežek tega dopisa vdeleženim občinam naznani.

Politični pregled.

V Ljubljani, 16. januarija.

Notranje dežele.

Sedež nemškega „Schulvereina“ nameravajo njegovi patronje z Dunaja v Berlin premestiti. Naj bi ga le; to bi bila za Avstrijo terna, da bi jo bilo veselje videti. Prvič bi se „Schulverein“ potem laglje po celi Avstriji v korenu zatrl, ker bode društvo inostransko, če tudi njegovi patroni mislijo, da se bodo pogina na ta način izognili. Drugič se bode s tem tudi tistim prav temeljito dokazalo, da je „Schulverein“ nemško politično društvo, ki Avstriji grob koplje, kateri do sedaj tega še niso hotli verjeti. In tretjič bode se pa s to preselitvijo očitno dokazalo, na čegav račun da nemški „Schulverein“ dela. Vsakdo vé, da se delavec ob času hude ure ali ob drugi nevarnosti navadno le k svojemu gospodarju zateka. „Schulverein“ jo misli v Berlin pobrisati, toraj je vendar le res, da je društvo Berlinsko, t. j. prusko politično društvo, ki deluje pod šolskim plaščem v Avstriji na razširjanje nemškega duha in pripravlja pot bodočemu pruskemu mesiji, kateri ima po Bismarkovih nakanah od ondot v Avstrijo priti ter lepe naše severne in južne pokrajine do Adrije zasedi.

Hrvatje so sklenili po skupnem koraku, kterege nameravajo napraviti k svitlemu cesarju, prositi, da naj ne potrdi postave, ktera jim bo prinesla preosnovno v državnem upravnistvu, oziroma nove nadžupane in nadstarašine. „Obzor“, kteremu so v tem oziru došle od več strani, posebno pa iz mest, prošnje, da bi jih pri tem podjetji podpiral, jim ta korak odsvetuje, kot politično zrelih mož nevreden! „Kakor tudi razumemo vzroke, ki so zastopnike mest do tega koraka privedli, moramo vam tega vendar odsvetovati. To, kar se ima zgoditi, bode čin ustavnega življenja in proti takemu nas naša opozicija, v kateri smo z vlado, ne smé zapeljati. Nasprotniki naši prištevati bi nam ta korak na račun politične nevednosti v temeljnih zadevah ustave. Namesto tega rajši skušajmo, da se bode pri bodočih volitvah v deželni zbor pokazala prava narodna volja. Če se to zgodí, potem se nam ni bati postav, ki bi bile v nasprotju z narodno voljo. To naj si posebno dobro zapomnijo vsa tista nezadovoljna mesta, ki so glasovala za kandidate, o katerih bi bila

lahko vedela, da bodo vedno le brezpogojno voljo vlade spolnovali.“ „Obzor“ se mora prav dati.

Tisti štirje Hrvatje, ki so šli na novega leta dan v vejašnico na Reki hrvaški polk k ustaji nagovarjat in ktere so potem vojaki sami zgrabili in sodnji izročili, so že zopet prosti. Sodnija je sicer pričela proti njim preiskavo, ktero je morala zopet takoj vstaviti, ker se je dokazalo, da ni najmanjšega povoda, ne za hudodelstvo in ne za pregrešek. Na vsak način prismojeni nagovori niso bili tako nevarni, kakor so to časniki razupili. Je že mogoče, da je kdo tu pa tam bleknil, da če pojde na Hrvaškem tako dalje, kakor do sedaj, razmere ne bodo mogle več dolgo obstati in se bo moralo vojaštvo potegniti za zatirani narod. Kak „diensteifriger“ korporal, ki niti razumel ni, je pa mislil, da pridigajejo ustajo.

Staro-katolik je v Bodenbach-Tetschnu vsega skupaj le 43, a ne 400, kakor je poročala „Bodenbacher Ztg.“ Iz tega sklepamo, da se bode tudi drugod število zelo skrčilo, ako bomo hotli resnico zvedeti. To se pa tudi potrjuje po zanesljivih dopisih. Tako piše „Čech“ iz Česke Lipe: „Versko gibanje ni tako strahovito, kakor gré to soditi po vpitji fakijskih listov. Sedoče prebivalstvo, jedro meščanskih ljudi se prav nič ne briga za vse to. Odpadniki so po večem tujci in še teh ni mnogo.“ — Tam se bere tudi, da Knotz-ova zvezda zelo obledava, posebno med njega občudovalci. Za ljudi take vrste je merodajen le prvi vspeh. Ko pa njih maliku prvokrat spodleti, navadno se od njega obrnejo, a spodletelo je že Knotz-u dostikrat, posebno pa zadnjič v deželnem zboru, ko je hotel besedovati še s c. kr. namestnikom. Sicer so še nekteri, kterim je še zmirom odbrano orodje, t. j. ljudem, kterim je laž in resnica vse en kup; kajti tem ljudem ni za pravico, marveč za vznemirjenje in zdražbo med narodi.

Vnanje države.

Avstrija je Srbom na njene baharije in zavijače odgovorila, da, če bi se sklepanje miru po njihovi krivdi več časa zavleklo, kakor pa so to določile velesile, ne bode Srbija od Avstrije nikakoršne podpore več dobila. Grofu Kalnoky-ju se srbskih homatij in breznačajnosti menda tudi že zadosti zdi in je grofu Khevenhüller-ju v Belemgradu sporočil, da naj ondi kar brez ovinkov pové, da, kakor hitro bi se mir po srbski krivdi zavlekel, ali pa celó na spomlad nova vojska pričela, Srbi ne bodo Bolgarov pred seboj in za seboj imeli, temveč — skupno Evropo. Taka odločna beseda je pa mladim kraguljem ob sotočji Donave in Save takoj sapo zaprla in družega niso znali v opravičenje navesti, kakor, da niso tako hudo mislili in da naj se Avstrija zaradi tega nikar ne čuti žaljena. V dokaz, kako da jo imajo radi, so celó pripravljeni z Bolgari na Dunaji mir sklepali, tako rekoč pred očmi avstro-ogerske vlade. Le-ta se je pa za to čast prav lepo zahvalila, da se ji ne bo kedaj pozneje očitalo, da je na sklepanje miru tako ali tako vplivala. Prav ima!

Rusija jela bo izganjati Pruse iz svojih pokrajin. Dotični cesarski ukaz je že gotov in se bode 25. januarja objavil. Glasi se: Vsi tisti pruski podaniki, ki do 1. januarja 1886 niso postali ruski podložni, se bodo izgnali iz dežel rusko-poljske države. Grajščakom dovolilo se bode po 8, posestnikom tovarn po 6 mesecev, tovarniškim delavcem po 6—8 tednov, poljedelskim delavcem 6 tednov, rokodelcem pa po tednu časa za uravnavo svojega premoženja. Kakor „Dzienik Pozn.“ piše, se bode temu ukazu moralo svojih 100.000 Prusov umakniti iz rusko-poljske kraljevine. Prusija je začela, kar sedaj Rusija nadaljuje in kar morala bo znabiti konečno še Avstrija storiti. Mar li je bilo tega treba? Gotovo ne, le neobziren napuh je vsega kriv.

Tudi na **Bolgarskem** so pred ženitovanjem vriskali! Še se spominjamo, kako so delali že razne račune, kako da se na Ruskem že delajo priprave, da postavijo v poprejšen stan kneza Aleksandra. Že so računili, s kako ljubeznjivostjo da bode zopet ruski oče car Aleksander sprejel in objel zgubljenega sina, kneza Aleksandra; kako da mu bode pripel lastnoročno na junaške prsi najvišji red, kar jih ima ruska država na razpolaganje; kako da se bode Bolgarija zopet lepo ogrevala v bodočnosti pod solncem ruske državne milosti. Na vse to potegnili je iz Petrograda mrzla, ledeno-mrzla ruska burja in je na Bolgarskem vse upe h krati vničila. Ruski car je mož jeklene volje, pravi sin svojega očeta in se ne dá raznim vetrovom majati od ene na drugo stran. Knez Aleksander pa tudi mož, ponosen na svojo najnovejšo preteklost, kar ima tudi popolnoma prav, si misli, kaj se bom tje ponujat hodil, kjer so me zapodili iz hiše. Če me car zopet sam vabi, pridem, drugače ne. Tako misli Aleksander Bolgarski in ne more se reči, da bi mož ne delal prav. Vkljub temu, da se na ruskem dvoru še ni otajal led, se na Bolgarskem vse v najlepšem redu pripravlja na stalno združenje Bolgarije in iztočne Rumelije. V Sofiji so že podučeni, da se razun Rusije nobena druga velesila ne bode protivila združenju, kteremu se ni več umikati. Da velesile morda ne bodo takoj popolne unije priznale, je verjetno; ravno tako verjetno pa tudi, da se Aleksander temu ne bode protivil, ker dobro vé, da na jeden mah ne pade nobeno drevo. Kar ni danes, zgodilo se bode jutri, pojutranjem ali

kadarkoli že. Tudi razoroževanje za Bolgare ni razaljivo, temveč dobrodošlo, ker se je taisto ob enem zaukazalo Srbom, kateri so dosedaj edini preznani sovražniki unije. Bolgarija bo toraj izvestno prva med onimi državami, ki so na Balkanu v orožji, ktera bode brž odložila, če je Grki ne bode prihiteli. Saj dobro vé, da če ji bo zopet junakov potreba, jih bo vedno v skrajnem času zbrane imela. Kedaj da se jim pa razmere med Petrogradom zboljšajo, o tem se pa pri sedanjih okoliščinah prav nič ne more reči.

Kralj Milan je delil milosti. 200 političnim nesrečnejšem podelila se je zopet prostost, po kateri so dolgo časa v Belogradske trdnjavi zdihovali. 13. januarja ali po srbskem računu na ondašnjega novega leta dan, odprle so se jim vrata ječe. 76 od teh prišlo je v ječo predlansko leto zaradi Zajčarske ustaje. Med temi so kolovodje radikalne stranke Pera Teodorović, Maša Milošević, Kosta Taušanović, dalje okrožni načelnik Ivremović, vrednik „Samouprave“ Radivoj Martinović, župnik Danilo Andjelković in profesor Miloš Marković iz Zajčarja. Tisti, ki so jo ob svojem času čez mejo pobrisali, namesto da bi se bili zapreti dali, niso pomiloščeni. Kraljeva milost je pa sicer po deželi veliko zadovoljnost povzročila.

Prvi korak za častno umikanje je **grški ministar** Delyannis že storil s tistimi dvema pismi, ktere je poslal velesilam, kakor smo nedavno sporočali. Sedaj Grki le čakajo vgodne priložnosti, ktero bodo takoj porabili in s svojimi ljudmi odšli zopet domov iz bojišča. Ves njihov naval in vse rožljanje z orožjem je bilo brez sadu in nepotrebno ter jih je po Evropi le osmešilo. Kraljevinci, ki zahtevajo razširjanje svojih mej, čakajo, da se jim bodo morda kar same po sebi raztegnile. Stokrat se jim je ponujala priložnost, da bi bili lahko planili nad Turka, posebno o začetku, dokler še ni imel azijskih čet v Evropi, pa so ga menda vselej nalašč prezrli, le da ni bilo treba vdariti. Izgovarjali so se na slab smodnik in druge napake. Ni čuda toraj, da so se Grki osmešili s to svojo mobilizacijo pred celim svetom neumrljivo, zraven si pa tudi navalili prav občutljivo težo nepotrebnih stroškov.

Turška državnika, ki sta se takoj po končani srbsko-bolgarski vojski iz Carigrada proti Filipopolju na pot podala, uporno **Istočno Rumelijo** vladat in kateri sta takoj po svojem prihodu prostovoljno in v neki naglici hrbet obrnila, pripovedujeta o svojem sprejemu ondi čudne reči: „Narod naji je povsod prav prijazen sprejemal, če tudi ga je na najin prihod knez Aleksander še le opozoril, ko sva se midva mestu že na 20 vrst (kilometrov) približala. Vkljub temu, da so nas prijazno sprejeli, so se vendar-le ves čas zbirali po taborjih nam sovražnih in ako se ne motiva, zahvaliti se nama je edino le zastopnikom velesil, da sva še zdravo kožo odnesla. Naš vladar sultan je silno dober gospodar, ki vsem svojim podložnikom enako dobro želi, le jeziti ga ni treba. Bolgarijo in Rumelijo bi bil lahko z mezincem zdrobil, kajti pol ure od rumelijske meje stoji 20.000 naših, v Adrianopelju pa 100.000 mož v orožji. Vrh tega obrnjenih je na Kosovem polji svojih 100.000 mož proti Srbiji in pri Janini drugih 100.000 proti Grkom. Le migniti bi bilo sultanu treba in zdrobljene bi bile Bolgarija, Srbija in Grška. Če nas bodo pa vse te narodnosti le še dalje izzivale, si bodo pa končno vendar-le izprosile česar iščejo.“ No, pustima bolnemu možu, da se veseli svojega življenja še nekoliko časa.

Sv. oče so poslali encikliko do **pruskih škofov**, v kateri poglobitno govore o vzgoji duhovščine in o verski svobodi po naselbinah. Bržkone so sv. oče videli času primerno, ako javno odobré in potrdijo ravnanje škofov, ko odgovore na pismo škofov poslano iz shoda v Fuldi. Kar pa se govori o misijonih po naselbinah, glasno oporeka temu, kar je pisala „Nordd. Allg. Ztg.“, da se v Vatikanu niso zmenili za debato o misijonih. Dandanes je pač prazno delo, ako kdo hoče pretrgati živo vez med katoliškim ljudstvom, med duhovščino, škofi in papežem. Ta vez se je uprav po preganjanji katoliške cerkve prav živo vtrdila.

Pruski deželni zbor je bil odprt 14. januarja. Prestolni govor naglašajo potrebo reform državnih davkov, od monopola pri žganju pričakuje potrebnih pripomočkov za nujne potrebe v državi in kraljestvu in zboljšanja pravosti in zdravja. Za prihodnje leto bodo treba posvojila in se bode dotična postava predložila. Govor tudi naglašajo, da kaže le toliko blaga izdelati, kolikor se ga bode potrebovalo, a želeli bi bilo, da bi nemško blago odprlo si trg tekmovala z drugimi narodi. Zaradi prometa se ima napraviti kanal iz Dortmundu proti pristaniščem ob Emsi in vodna pot od srednje Odre do Berolina. Izdelal se je dalje načrt okrožnega in deželnega reda za Westfalsko. Prestolni govor tudi povdarja, da poljski živeli spodirva nemškega po vzhodnih deželah, zato mora vlada skrbeti, da se ohrani in razvija nemški živeli! Cesar, oziroma kralj, voši blagoslova Božjega za uspešno delovanje in ministerski predsednik izreče, da je deželni zbor s tem odprt.

Izvirni dopisi.

iz **Preddvora**, 14. jan. (Neslišano bogoskrunstvo.) V torek 12. januarja je na Srednji

Beli v Preddvorski fari vabil ob 1/2 7. uri zvon k sv. maši. Sicer maša ni bila oznanjena, vendar ker imajo ljudje po zimi čas, se jih nekaj nabere v cerkev. Ob 7. uri pristopi k altarju nek tujec, po zunanjem menih. Bil je, kakor se je pozneje zvedelo, znani Dragotin Pelko, bivši frančiškanski brat, potem kandidat v redu trapistov in pozneje, kakor smo brali, v „Slovenca“, čudoviti puščavnik na Medvedgradu blizu Zagreba. Ta človek je baje Tržaški najdenec, izrejen pa je bil na Beli pri Kotnikovih in je prišel v svoj kraj zvečer, ter zatrjeval vaščanom, da je duhoven, da je bil v Rimu ter dobil od papeža posebne blagoslove, da je pel „na tihem“, se ve da, novo mašo v Mokronogu na Dolenjskem. Ko mu ljudje le še niso verjeli, je rekel, naj se le do njega obrne domači g. župnik, če bi kaj ne bilo v redu, le v Trst naj mu piše, tam da biva in da mu bo odgovoril, kar bo treba. Domači g. župnik, se ve da, o tem nič ni vedel, kakor hitro sliši, se takoj poda na Belo, da zvé resnico in nemudoma sporoči žandarmeriji, ki naj stori to svoje, da se pride sleparju na sled, če ne pri nas, pa kje drugod. Kakor so ljudje pravili, je maševal prav po vrsti, le nekoliko bolj hitro mu je šlo izpod rok, kakor domačemu g. župniku.

To bodi opomin vsem čč. farnim predstojnikom, da pazijo ter zabranijo, da se bogoskrunstva ne nadaljujejo v kraji.

Kako radi bi imeli duh. pomočnika v Preddvoru, ki bi z delom preobloženemu g. župniku pomagal pastirovati, nam farmanom pa okrajšal daljna pota, po katerih lovimo ob nedeljah sv. maše, vendar tacih sleparskih pomočnikov nas Bog obvaruj!

Domače novice.

(Deželni zbor Kranjski) ima le še dve seji v tem zasedanju, namreč v torek dopoldne eno in popoldne zadnjo, potem se pa poslanci razidejo. Da se pri tako pičlo odmerjenem času ne bo dala ogromna kopica še ne rešene stvarine rešiti je jasno.

(O umorjeni,) o kateri smo včeraj pisali, dostaviti nam je še sledeče: Našli so jo otroci zjutraj v šolo gredé. Ko se je zločin županstvu v Mostah objavil — poizvedovalo se je po morilecu. Deklica krvaveča na glavi imela je baje sedem smrtnih vdarcov — in nekaj korakov od mrtvega trupla našli so v snegu štruco kruha, dalje pa železen drog, cel meter dolg, kterege je morilec pri Ljubljanskem starinarji kupil. Ljubljanski redarji poizvedovali so takoj po morilecu ki so ga kmalo staknili. Bil je njen oče po imenu Janez Kralj, doma iz Mengša. Govori se, da je v sporazumljenji s svojo ženo, ki je prava mati umorjene, zločin doprinesel zaradi otrokove dedšine 700 gld. Tudi je ta hudodelec pred par leti, ko je v Ljubljani stanoval, svojo sinaho večkrat pretepal in na vse mogoče načine preganjal. Pred nekaj leti znebil se je njenega brata s strupom. Kakor se govori, zavdal je bil takrat obema; fantič je umrl, deklica se je pa zbljuvala in ozdravila.

(Levo rokó pri komolci) si je odsekal blazni 26 let stari bajtarič Janez Bezelak iz Jeličnega Vrha pri Logateci s tesarsko sekiro.

(Iz Šmartna pod Šmarno goro) se nam piše: Tukaj blizu Šmarne gore sta živela dva župnika iz Tržaške škofije v častnem pokoji: č. g. Dolinar Nikolaj in Keber Tomaž: pred polletom smo prvega položili k počitku na Vodiško — in danes 16. januarja pokopujemo družega na Šmartinsko grobišče v vrsto k ranjkemu Kraljiču Jerneju. Č. g. Keber Tomaž je Kamniški mestjan, roj. 20. decembra l. 1811 in posvečen v Gorici dne 14. sept. 1838, služboval je o svojem časi po Istriji, tudi v Trstu pri sv. Antonu nov. vstric ranje. č. g. Remica Franca in Brezovici blizu Vrema za župnika dalje časa. R. I. P.!

(Pritožbe o volkovih) čujejo se iz Koroškega. V Krški dolini pravijo, da jih je vse polno in posebno divjačina silno trpi pred njimi. Nevarnost je pa tudi za ljudi in domače živali jako velika. Lovei so našli ostanke raztrganih srn, kmetje, ki po samem stanujejo, tožijo, da jim volkovi pse pobirajo. Po nekterih krajih so pa volkovi že tako predrzni postali, da so skušali prav po roparski sile vlomiti v ovčjake. Kljub temu se pa vedno ob pravem času umaknejo, da jih ne morejo kaj prida pokončati.

(Zmrznil je) 11. t. m. 49letni bajtar Gašper Vrtnik iz Srednje vasi, Kranjskega okraja nedaleč od doma na polji. Vrtnik je bil zvečer v gostilni, kjer se ga je bil toliko nalezal, da je pot zgrešil in na polje zašel, kjer je obležal in zmrznil.

(Narodna čitalnica v Rudolfovem) priredi v teku idočega predpusta le-te veselice: 17. januarja: „venček“. — 7. februarja: „Vodnikova svečanost“ v društvu z Dolenjskim pevskim društvom. — 21. febr.: „tombola s plesom“. — 9. marca: „Maškerada“. — Začetek vsake veselice je točno ob 8. uri zvečer. — Pri Vodnikovi svečanosti in pri maškeradi na pustni večer godla bode sedmorica godcev mestne glasbe.

(Novi zastop čitalnice Metliške.) Voljeni so sledeči gg.: Navratil, predsednik; Smodej, tajnik; Wacha, blagajnik; Hayne, Guštin, Kapele, Brencce, odborniki; Premier, namestnik. — Predpustne veselice bodo sledeče: 17. januarja, 2. febr. „Vodnikova svečanost“, 14. in 28. febr., 7. marca „maškerada“, 9. marca „finale“.

(Slovstvo.) „Vrtec“, časopis s podobami za slovensko mladino, stopil je letos v XIV. leto svojega delovanja, ter ne neha baviti vzlasti mladine z mičnimi povesti, pesnimi, prinosi iz zgodovine itd. Prva številka obsega: „Staro in novo leto“, pesen. „Iz starih papirjev“, povest nad vse zanimiva in prijetna, ki pripoveduje, kako reven cestarjev sin pride do šole, potem v gimnazijo in poslednjič postane častitljiv duhoven. „Sneženi mož“, pesen s sliko. „Legenda o sv. Antonu Padovanskem“. „Kako je v Korotanu“, šala. „Dva osla pri jedni hiši.“ „Mož z medvedom.“ „Mladini“, pesen. „Pisma mlademu prijatelju.“ „Ni striženo, nego pokošeno.“ Priloga obsega: „Pri studencu“, pesen. „Luč na oknu.“ „Oven in bik“, basen. „Albert, nadvojvoda avstrijski“, (s podobo). „Kaj sem slišal na sveti večer.“ Poslednjič obsega: „Listje in cvetje.“ Uganke. — Res, reči moramo, vrednik g. Tomšić ima srečno roko, da zná odbrati gradivo toliko podučno in zabavno. Zato pa zasluži vsestranske podpore, mislimo, da ni je šole na Slovenskem, v kateri bi se ne nahajalo po več iztisov tega lista. List nadalje priporoča njegova pisava, podobna pšenici pri zrni zbrana. Poleg tega pa „Vrtec“ ostane podučno berilo, tudi ko leto in dan mine. „Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji za vse leto 2 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr. Napis: Vredništvo „Vrtevo“, mestni trg št. 23 v Ljubljani.

(Sneg) je tudi Opatijo pri Reki pobelil. Palme, manjolije in kamelije s snegom potresene bile so neki jako krasne viditi, posebno kedar jih je zlato solnce s svojimi žarki obsulo, kar seveda ni dolgo trajalo.

(Tržaška trgovinska zbornica) imela je predvčeranjem svoj občni zbor, pri katerem je bil za predsednika voljen baron Reinelt, za podpredsednika pa vitez Vucetič.

Razne reči.

— Ob bregovih atlantskega morja največ ljudi umrje za sušico. V državi Massachusetts je leta 1883 umrlo 37.748 osob, med njimi 5931 za sušico. Toraj n. pr. 16 odstotkov umrlih. V tistem času jih je umrlo v Novem Yorku 33.982, in sušica jih je pobrala 5250. Tako tedaj v obeh državah sušica zahteva primeroma največ žrtev. Kjer toraj vsaki šesti ali sedmi umrje za sušico, mora se zares imenovati bolezen šiba za človeštvo.

— Da postanejo cilindri pri svetilnicah bolj trpežni, denejo se s slamo oviti v pisker, naliže se nanje mrzla voda, pisker se postavi k ognju, kjer se počasi ogreva toliko časa, da začne vreti. Potem se ogenj počasi manjša in pisker se ravno tako počasi ohladi. Tako ravnauje s cilindri napravi, da cilindri ložej prestajajo menjavo mraza in topline.

Telegrami.

Dunaj, 16. jan. Pisatelj Berg, ki si je z izdavanjem starega „Kikiriki“ pridobil lepo premoženje, umrl je v blaznici, kjer je že več časa živel.

Praga, 16. jan. Med ulogami v deželnem zboru nahaja se peticija Grafa za varstvo njegove osobne časti, ktero so nekteri govorniki v deželnem zboru brez vzroka napadali. Sporočilo komisije o znanih predlogih zaradi ravnopravnosti se je razdelilo, ter obsega stališče majoritete ter prideva znanim predlogom Fačekovim izjave vlade, ki jih je ob svojem času objavila, kakor tudi predloge manjšine, ktere poročevalec je Plener. V ponedeljek prično se obravnave čez to.

Pariz, 16. jan. Za morilca Eureskega prefekta sumničijo nekega moža, ki je v Nantu

iz vlaka iztopil in je imel popotni pled prefektov, katerega je v Nantu na ulicah popustil. Prefekt je dopoldne sprejel 20.000 frankov denarja in je prav vrjetno, da je bilo to povod umoru.

Rim, 15. jan. Jezuitski general P. Beckx umira.

London, 15. jan. Nemška vlada zanika postopanje svojega zastopnika na Samovaških otocih. Prapor ondašnjega kralja se je zopet razobesil.

Poslano.

Da se popravi dopis v „Slov. Narodu“ dné 27. novembra lauskega leta, poslan iz St. Vida pri Vipavi, v katerem se tamošnjemu častitemu gospodu župniku in županu očita, da sta zeló pristransko delila denarno podporo, na korist lanske poletje po povodnji oškodovanim prebivalcem Vipavske doline, zdi se mi potrebno da objavim naslednji popravek omenjenemu dopisu. To storim zavoljo tega, ker „Slov. Narod“ od imenovanih dveh gospodov že 16. minulega meseca poslanega popravka in opravičevanja ni hotel sprejeti — (kar sicer spoštovano vredništvo bi storiti moralo, kadar gré za to, da se vrne čast možem, ktere je razžalilo z objavljenjem obrekujočih dopisov), in ker sem pri ti stvari nekoliko zadet tudi jaz sam.

Naj služijo toraj v pojasnilo predmeta in v zavračbo lažnjivega klevetnika onega dopisnika naslednje vrste.

Čisto neresnično je, da bi bila župan in tajnik njegov, dobila tretjino svote 1000 gld. ktero sem določil za St. Vid.

Da je dobil župan več nego kdo drugi, to je res, ker je trpel po povodnji tudi največ škode. Izročilo se je njemu 170 gld., in ljudje, poznajoči razmere njegove, zagotavljali so me, da je bila ta podpora povse primerna.

Občinski tajnik, A. Pohor, je mož že priletel, katerega je bolezen jako potrla, tako, da mu ni móči opravljati nikakega težavnega dela. Temu ubožnemu možu je povodenj podrla malen, stopel in vodni jez, edino imetje njegovo in da se mu ni vsaj nekoliko izdatno pomagalo, vzeti bi mu bilo v roko beraško palico, da se preživi. Prejel je 110 gld.

Dalje poroča dopis:

Mlinar Trošt, kteremu je povodenj popolnoma razrušila mlin — dobil je le 20 gld.!

Pri tem je samo opomniti, da ta mlinček ni morebiti lastnina Troštova, ampak da je gospodar njegov zeló bogat gospod, Anton Plešner Črnovrški, kateri je tudi trpel škodo, toraj ne Trošt, ki je imel mlin le v najemu, in čegar škoda je utegnila znašati morebiti kakih 100 gld. Zategadel je dobil samo 20 gld.; cesarskega darila pa je dobil 50 gld., tako da je prejel vsega vkupe 70 gld.

Dalje piše „Slov. Narod“:

„Pavel Živic v Porečah, katerega mlina jaz ne popravim za 3000 gld., ni dobil prav nič.“

Tu je zopet opomniti, da Pavel Živic nikakor ni ubog poškodovanec iz Poreč, temveč je to visokorodni gospod Pavel Schivitz pl. Schiwitzhofen, kateri je živel na Dunaji ob obrestih in kteri, kakor se mi je povedalo, ima sedaj tudi neko tovarno. Umeje se samo ob sebi, da se iz te miloščine bogategu možu ni naklonila podpora.

Toda dalje:

Jurij Rosa — tega imena ne pozna nihče; je znabiti tiskarsk pogrešek.

Pozneje pripoveduje dopisnik:

„Posestnik Kodre, kteremu je vzelo popolnoma njivo je dobil 10 gld.“

Tu mi je pojasniti, da gospod Kodre tudi teh 10 gld. ni prejel od mene, ker je imovit človek, čegaver škoda ni tolika, kakor dopisnik trdi in kteri tudi sam ni iskal pomoči. Nasprotno sem čul, da je ta po dopisniku provzročeni „škandal“ njega samega zeló razsrdil in rekel je: „Najbolje bi bilo, da ni nihče prejel kake podpore!“

Naposled trdi dopisnik, da pri razdelitvi denarja gledalo se je zlasti na one, kteri so pri poslednjih volitvah v državni zbor, glasovali zame!

Kako brezpametna je ta trditev spozná se že iz tega, ker nobeden volilcev Šentvidskih pri tej volitvi ni glasoval zame, kajti vsi so glasovali za g. dr. Dolencea, da zatoraj volilci „moji“ nikakor niso mogli dobiti kosca sladke pogače, saj tam nisem imel nikakih volilcev.

Po svoji pameti menim, da le dokazuje popolno nepristranost mojo to, ker sem navzlic temu, po svoji volji, od onih 2000 gld. — celo polovico naklonil občini Šentviški.

Konečno je še opomniti, da se je delil denar tako pravično, da je to nagnilo celó c. kr. okrajno glavarstvo v Postojni pri razdelitvi cesarskega darila, ravnatl se malo da ne, po tem načelu.

To bodi dovolj in označuj, koliko ceno ima omenjeni dopis iz St. Vida v „Slov. Narodu“.

Adolf Obreza.

Umrli so:

13. jan. Marija Hervat, gostija, 71 let, Kravja dolina št. 11, Marasmus.

Izdajatelj in odgovorni vrednik Josip Jerič.

14. jan. Fidelij Kone, klobučar, 85 let, sv. Petra cesta št. 30, Marasmus.

15. jan. Ana Jenko, tesarjeva hči, 9 mes., Dunajska cesta št. 8, božjast.

V bolnišnici:

12. jan. Frane Tome, črevljar, 36 let, jetika. — Liza Mohar, delavka, 38 let, jetika.

Tuji.

14. januarja.

Pri **Matčcu**: Lehman, trgovec, iz Monakovega. — Osel in Nowotny, trg. pot., z Dunaja. — Fleineberg, trgovec, iz Dobruške.

Pri **Stonu**: Karl Walschleb, zasebnik, iz Liechtenfelsa. — Frane Pudniger, trgovec, z Dunaja. — Frane Kramer, trg. pot., iz Trsta. — Ant. Branovitzer, zavarovalnični uradnik, iz Trsta. — Josip Jorati in Jakob Bonani, agenta, iz Benetk. — Ciseuti, zasebnica, iz Pulja.

Pri **Bavarskem dvoru**: Rupert Metlitzer, zasebnik, iz Domžal.

Pri **Južnem kolodvoru**: J. Marksa, zasebnik, z Dunaja.

Pri **Avstrijskem caru**: Alfonz Oblak, zasebnik, iz Novega mesta.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

16. januarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	84 gl. 15 kr
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	84 „ 30 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 „ 40 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 25 „
Akcije avstr.-ogerske banke	871 „ — „
Kreditne akcije	297 „ 75 „
London	126 „ 80 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 03 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 93 „
Nemške marke	62 „ 10 „

Zahvalo

izrekamo vsem, kateri so se v tako obilnem številu vdeležili pogreba našega nepozabljivega sina, oziroma brata in svaka, gospoda

JAKOBA VERBAJSA,

črkostavea,

posebno pa gospodu vitezu Heyrowskemu, polkovniku pešpolka št. 17, da je blagovoljno dovolil vojaško godbo, društvu tiskarjev za prelepi venec in obilno vdeležbo, slav. pevskemu društvu „Slavec“ za ginjačo petje, kakor tudi vsem darovateljem prelepih vencev in obiskovalcem ranjega med boleznijo.

V Ljubljani, 15. januarja 1886.

Žalujoči ostali.

V „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani

(2)

se dobiva

Okrožnica

Njih Svetosti papeža Leona XIII.

o

krščanski uravnavi držav.

Obsega 32 strani v osmerki in velja 6 kr., kdor jih naroči več skupaj jih dobi še ceneje.

Naročila na

„Theologisch - praktische Quartalschrift“,

ki v Lincu na leto v 4 zvezkih izhaja,

in to v sredi januarja, aprila, julija in oktobra, sprejema podpisana katoliška bukvarna in dotične knjige, takoj ko so izišle, naročnikom razpošlje po pošti franco. Naročnina znaša za celo leto le 3 gl. 50 kr. in jo sprejema

„Katoliška Bukvarna“

na Stolnem trgu št. 6.

Prvi zvezek v letu 1886 je že izšel in ga vsak novi naročnik takoj dobi.

Prave garantirane

voščene sveče

in

voščene zavitke

priporoča prečast. duhovščini in gospodom trgovcem po najnižji ceni

Oroslav Dolencec,

svečar v Ljubljani.

Prodaja lepega posestva.

V Vidmu pri Velikih Lašičah, na tako zvanem Dobrem polji (Gutenfeld), prodá se pod dobrimi pogoji lepo posestvo, obstoječe s hišo s krómo in pokritem kegljiščem, štacuno, hlevi in kletmi, na novo lepo zidano opekarnico in njivami. To posestvo prodá se za okolo 10.000 gld., tako, da se polovica plača takoj, drugo pa v obrokih, ali se pa dá tudi za 500 gld. letnine v najem.

Kupei naj se oglasijo pisмено ali osobno pri Ant. Drufovku, veleposestniku v Mirni pri Gorici, ali pa pri pooblaščenca g. Francu Krševanju v Dornbergu pri Gorici. (1)

Priznано nepokvarjene izvrstne

voščene sveče

izdelujejo

(7)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Kongo - cevke.

Najnovejše za kadilece, kar ni prav nič zdravju škodljivo.

Velja jih 100 le 85 kr. in so pripravne za vsakega, naj že kadi cigarete, smodke ali viržinke. Razpošilja jih raznovrstne proti povzetju (3)

tovarnična zaloga Julija Weiss-a

na Dunaji, I., Rothenthurmstrasse Nr. 23.

„SLAVIJA“,

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.

P. n. člani oddelka III.,

kterih zavarovanje v društvih za vzajemno podedovanje konča dné 31. decembra 1885, pozivljajo se v smislu § 12 pravil tega oddelka, da pošljejo naravnost glavnemu ravnatelstvu v Prago s priporočenim pis-mom naslednje listine:

1. Krstni list zavarovanca (obmišljenca), t. j. tistega, na čegar življenje je bilo zavarovanje skleneno. Ta list — ali pričevalo o starosti — mora biti izdan po dotičnem župnijskem uradu in redno kolekovan; naveden izpisek iz matice ne zadostuje.

2. Pričevalo, da je zavarovavec (obmišljenec) preživel 31. dan meseca decembra 1885. To pričevalo izdá tudi župnijski urad in potrdi občinsko predstojništvo, oziroma c. kr. beležnik občine, v kateri je v tem času naseljen zavarovavec.

Obrazec tega pričevala pošljemo gg. članom v teku tega meseca v priporočenem pismu.

Kdor izmed gg. članov se je preselil, naj brzo naznani svojo sedanjo addresso.

Po izrecnem glasi § 12 pravil odd. III. izgubi vsakdo, ki teh listin ne predloži najkasneje do 31. marea 1886, vse svoje pravice do končnega deleža in zapade tak delež v korist ostalih članov dotičnega podedovanjskega društva. (1)

Glavno ravnatelstvo

vzajemno zavarovalne banke „Slavije“ v Pragi.

Dr. Kiesov

izumil je staroslavno in vednoveljavno

Augsburško esenco življenja,

Gen. dep. Schutzmarke.

Esenca življenja je najbolj varno sredstvo proti mrzlici, krvavi grži in koleri. (4)

Prava je le tista, ki ima zgorenje znamko. Dobiva se na drobno po vseh boljših lekarnah, na debelo pa pri vseh boljših droguistih (materijalistih) in pa pri J. G. Kiesovem v Augsburgu (na Bavarskem).

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.